

Arrest

nr. 99 255 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 17 augustus 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De weigeringsbeslissing van 17 augustus 2011 werd door de Raad bevestigd bij arrest van 13 november 2011 nr. 71.816.

1.3. Op 26 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielaanvraag (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 21 februari 2012 diende de verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

1.5. Op 27 februari 2012 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.6. Verzoeker tekende hiertegen beroep. Bij arrest van 19 juni 2012 nr. 83.233 stelde de Raad de afstand van het geding vast.

1.7. Op 14 mei 2012 diende verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

1.8. Op 24 mei 2012 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.9. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in. Bij arrest van 24 augustus 2012 nr. 86.227 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen.

1.10. Op 9 december 2012 nam de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker in kennis werd gesteld op 9 december 2012 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie V.M., Attaché wordt aan

de genaamde A.A. (...) van Pakistan nationaliteit,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

- artikel 74/14, § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

- artikel 74/17, § 3, 8°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 24/08/2012

De 3° asielaanvraag, ingediend op 14/05/2012 werd bij beslissing van 24/05/2012 niet in overweging genomen.

Een bijlage 13quater werd hem/haar betekend op 24/05/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Hoewel hij/zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien betrokkene verblijf in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem/haar op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn/haar dossier,

- *Zijn er sterke vermoedens dat hij/zij zich aan de justitie zal onttrekken*
- *Men dient dus te besluiten dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen*

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zich opdringt.

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene bezit geen identiteitsdocumenten en heeft geen wettelijke verblijfplaats. Op 24/05/2012 werd hem een bijlage 13quater betekend. Er is geen aanduiding dat hij hieraan gevolg heeft gegeven, reden waarom hem geen termijn wordt toegekend om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd."

1.11. Op 24 december 2012 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending van de artikelen 3 en 5 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat de bestreden beslissing ertoe strekt verzoeker te bevelen het grondgebied van België te verlaten en dit tevens gepaard gaat met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, lid, 9° van de Wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

En doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris op louter abstracte basis verwijst naar de verblijfssituatie van verzoeker.

Terwijl dit in principe neerkomt op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

Terwijl het duidelijk is dat verzoeker vanuit zijn zeer precare positie als politiek vluchteling bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

1.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag, worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker loopt thans een ernstig gevaar om gefolterd te worden of onderworpen aan onmenselijke en verenderende behandelingen of straffen.

Verzoeker wordt immers vervolgd en gezocht in Pakistan waar nog steeds klachten tegen hem worden ingediend.

Verzoeker kwam om deze reden reeds als niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar België.

Verzoeker kan thans onmogelijk terugreizen naar Pakistan daar de gegronde vrees bestaat dat hij onmiddellijk zal worden opgepakt en zwaar zal worden bestraft.

Verzoeker is immers afkomstig uit het dorp Bhabra in Pakistan. Vader van verzoeker is actief lid van de politieke partij “Pakistan Muslim League — Q” (PML-Q). Daar deze laatste tevens een heel aantal persoonlijke vijanden heeft onder de andere meerderheidspartijen, reisde verzoeker reeds in 2008 naar Dubai.

In april 2010 keerde verzoeker terug naar Pakistan waar hij in juni 2010 samen met zijn vader werd beschoten nabij Kot Momen. Het was niet de eerste keer dat beiden werden aangevallen en in dat opzicht werd reeds in 2006 of 2007 een valse aanklacht tegen verzoeker ingediend door een zekere Anwar Ali die verklaarde dat verzoeker hem had beschoten.

Uit vrees voor verzoekers veiligheid besloot de vader van verzoeker hem naar een veilige buitenlandse bestemming over te brengen.

Ter staving van de asielaanvraag legde verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) reeds zijn geboorteakte, kopies van enkele “FIR5s” (First Information Report), medische documenten aangaande zijn vader, een schoolcertificaat, een aanstellingsattest van de “Pakistan Muslim League” en een krantenartikel neer. Ook nadien legde hij nog verschillende pv’s voor.

2.

Terwijl overeenkomstig art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van de bedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren. Terwijl er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico loopt op ernstige schade daar hij zich niet onder de bescherming van dat land kan stellen.

Hij loopt een reëel risico op foltering of onmenselijk of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst en misschien zelf de terugkeer naar zijn land van herkomst te bekopen met de dood, gelet op de valse beschuldigingen van onder meer moord en illegaal wapenbezit.

Een eventuele tussenkomst van de autoriteit om dergelijk reëel risico te voorkomen valt te betwijfelen, gelet op het feit dat politieke aanhangers van de regerende partij deze risicovolle situatie voor verzoeker hebben veroorzaakt.

“Daden van vervolging⁵⁵ in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet zijn die daden die ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

Bovendien behelst het element “vrees voor vervolging”⁵⁵ een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling.

Het element “gegronde vrees voor vervolging”⁵⁵ in voormelde definitie houdt in dat er een aannemelijk risico op vervolging op grond van één van de in de Conventie van Genève vermelde redenen is.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben.

Dat echter voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij valselyk wordt vervolgd en zelfs werd beschoten in Pakistan.

Verzoeker heeft wel degelijk bewijzen bij gebracht van zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo bracht verzoeker een kopie bij van de juridische documenten die bewijzen dat tegen hem een rechtszaak loopt in Pakistan.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om zo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland.

Het is vanzelfsprekend dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten.

Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dient te vrezen voor de burgers die zich tegen hem hebben gekeerd en de afwezigheid van een politionele macht.

Er dient te worden benadrukt dat verzoeker op onvoldoende en zelfs geen bescherming van de Pakistaanse autoriteiten zal kunnen rekenen. Het is immers ten gevolge van valse beschuldigingen door de politieke aanhangers van de regerende partij aan het adres van verzoeker dat hij gevaar loopt bij terugkeer wat hij ook onmiddellijk heeft verklaard.

Nochtans houdt ook artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis.

Dat het eerste middel dan ook gegrond is.”

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering afdoende dient te zijn;

En doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

En doordat het begrip “afdoende” tevens moet impliceren dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

1.

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet.

Krachtens het materieel motiveringsbeginsel dient elke administratieve beslissing te berusten op zowel in feite als in rechte aanvaardbare motieven.

Er ligt geen degelijke feitenvergaring aan de oorsprong van de eerste bestreden beslissing waardoor de motivering ervan niet deugdelijk kan zijn. Verwerende partij is tekort geschoten in haar onderzoeksplicht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht en artikel 7 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent immers dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België, zodat er derhalve een vluchtgevaar aanwezig is. (stuk 1)

Verzoeker woont echter in de Willem Linnigstraat 17A te Antwerpen.

Het gaat derhalve niet op om verzoeker op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker zal zich niet onttrekken aan de justitie.

Verzoeker heeft tevens een aanvraag tot regularisatie ingediend overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Er werd enkel verwezen naar het eerste verhoor zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bij gebrachte stukken die wet degelijke nieuwe elementen inhouden.

Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433);

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing dienen te verantwoorden.

Dat de redenen zoals verwoord in de bestreden beslissing dd. 9 december 2012 niet pertinent zijn en de beslissing niet verantwoorden;

Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing deze beslissing dan ook niet verantwoorden;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de motiveringsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending in zich draagt van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het tweede middel dan ook gegrond is."

3.3. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing bevat verschillende onderdelen maar betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten heeft maar die in rechte één en ondeelbaar is. (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Wanneer een middel gericht tegen een onderdeel van de bestreden beslissing gegrond is, moet de bestreden beslissing in haar geheel vernietigd worden, gelet op een goede rechtsbedeling.

3.4. De Raad wijst erop dat de verwerende partij een exceptie opwerpt inzake een gebrek aan belang voor wat betreft de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), *juncto* artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.5. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In het voorliggend geval wordt gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name is verzoeker niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd en is volgens de Raad een voldoende schragend motief om tot het bevelscomponent van de bestreden beslissing te komen. Verwerende partij zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten te verstrekken. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker in principe dan ook geen voordeel opleveren.

3.6. Verzoeker betoogt dat de materiële motiveringsplicht en artikel 7 van de vreemdelingenwet werden geschonden omdat de verwerende partij meent dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft zodat derhalve een vluchtgevaar aanwezig is, terwijl verzoeker stelt wel over een vaste verblijfplaats in Antwerpen te beschikken.

De Raad merkt op dat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld *“Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”* deze motivering betrekking heeft op artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet op basis waarvan geen vrijwillige vertrektermijn aan verzoeker wordt verleend wanneer er een risico op onderduiken bestaat en op artikel 27, § 3 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de vasthouding van verzoeker wordt bevolen.

In de mate dat verzoeker de beslissing tot vasthouding bekritiseert, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Daarenboven stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker daadwerkelijk over een officieel adres in Antwerpen beschikt, minstens toont verzoeker dit met zijn loutere bewering niet aan.

3.7. In zoverre verzoeker verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.11. die hij blijkens het administratief dossier heeft ingediend op 24 december 2012, dient erop gewezen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Daarenboven wijst de Raad erop dat deze aanvraag werd ingediend na het nemen van de bestreden beslissing van 9 december 2012, zodat de verwerende partij er ook geen rekening mee kon houden.

3.8. Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in een eerste middel de schending opgeworpen van de artikelen 3 en van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 3 en 5 van het EVRM.

3.9 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land én met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden op zich niet volstaat (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.10. Aldus komt het aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, *in casu* Pakistan.

Verzoeker betoogt dat hij onmogelijk kan terugreizen naar Pakistan daar een gegronde vrees bestaat dat hij onmiddellijk wordt opgepakt en zwaar wordt bestraft. Verzoeker stelt dat zijn vader actief lid is van de politieke partij "*Pakistan Muslim League*" waardoor zij herhaaldelijk problemen zouden hebben gekend. Verzoeker stelt dat hij niet op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten kan rekenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in essentie zijn asielrelaas herhaalt. Verzoeker verwijst daarbij naar de stukken die hij overmaakte aan het Commissariaat-generaal ter staving van zijn asielaanvraag.

3.11. De Raad stelt te dezen vast, op basis van het administratief dossier, dat het asielrelaas van verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen grondig werd onderzocht, niet enkel in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat verwijst naar het VN Vluchtelingenverdrag, maar eveneens in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat verwijst naar de subsidiaire bescherming. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dit onderzoek gebeurde in functie van Pakistan, het land van herkomst t.a.v. waarvan de verzoeker n.a.v. zijn asielaanvraag een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade heeft geuit.

3.12. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal van 17 augustus 2011 uitdrukkelijk en omstandig wordt gemotiveerd.

In de mate dat verzoeker kritiek heeft op deze beslissing en stelt dat 'voldoende bewezen' is dat hij aan systematische vervolgingen en bedreiging is blootgesteld, wijst het Hof erop dat het beroep dat verzoeker indiende tegen deze weigeringsbeslissing door de Raad in het arrest van 13 december 2011 nr. 71.816 werd verworpen. Daarbij werd gesteld dat verzoekers gebrek aan kennis over de aangehaalde problematiek de kern van zijn asielrelaas betreft waardoor de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang wordt gebracht. Voorts wordt gesteld dat blijkt dat verzoeker Pakistan heeft verlaten omwille van de politieke activiteiten van zijn vader en dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker vreest vervolgd te worden omwille van zijn persoonlijke activiteiten. De Raad oordeelde tenslotte dat verzoeker geenszins aannemelijk maakte dat, voor zover de feiten al op waarheid zouden berusten, hij de problemen niet kan ontlopen door zich elders in Pakistan te vestigen.

Het cassatieberoep dat verzoeker hiertegen indiende bij de Raad van State werd bij beschikking van 3 februari 2012 nr. 8074 niet toelaatbaar verklaard.

Voorts stelt de Raad vast dat de tweede en derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werden genomen, zoals blijkt uit punten 1.5. en 1.8. en dat de ingediende beroepen tegen deze beslissingen door de Raad werden verworpen zoals blijkt uit punten 1.6 en 1.9.

3.13. De Raad herhaalt dat diegene die aanvoert dat hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, dit moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*. In de mate dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn asielrelaas, zonder enig begin van bewijs, en de loutere ontkenning van een aantal vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.14. In de mate dat verzoeker verwijst naar artikel 1, A,(2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, benadrukt de Raad dat dit Verdrag geen directe werking heeft in het Belgische recht. In de mate dat verzoeker verwijst naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de overtuiging toegedaan is dat hij wel een vluchteling is, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

3.15. Artikel 5 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

- a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;*
- b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;*
- c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;*
- d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;*
- e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;*
- f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.*

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadevergoeding

De Raad stelt bijgevolg vast dat wegens het algemeen en summier betoog van verzoekende partij geen schending kan worden aangenomen van artikel 3 van het EVRM en er bijgevolg geen afbreuk wordt gedaan aan de in punt 2.1. gedane vaststellingen.”

Ook hier dient de Raad vast te stellen dat in de mate dat verzoeker zich beperkt tot het louter betoog dat artikel 5 van het EVRM “zonder meer” geschonden zal worden zodra hij terugkeert naar het land van

herkomst, zonder enig begin van bewijs, verzoeker er niet in slaagt om een schending van artikel 5 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.16. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete grieven ontwikkelt met betrekking tot het onderdeel van de bestreden beslissing dat het inreisverbod betreft, dat overigens is gebaseerd op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, met name werd door verzoeker niet voldaan een eerdere terugkeerverplichting, *in casu* een bijlage 13^{quater} die aan verzoeker op 24 mei 2012 werd betekend. Dit determinerend motief m.b.t. het opleggen van een inreisverbod wordt niet betwist noch weerlegd.

3.17. Aangezien uit het bovengestelde blijkt dat een schending van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt en er geen grieven worden ontwikkeld met betrekking tot het inreisverbod, dient er vervolgens te worden vastgesteld dat verzoeker, gelet op zijn grieven, geen wettig belang aantoonde bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De door verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan het rechtens vereist belang dient te worden aangenomen.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES